

[Wilhelm.]

oplysninger om ordretilgang viser, som vi også påpegede det i marts – og der er ingen ændring i den tendens – at det er hjemmemarkedsordrerne, der afsvækkes, mens eksportordretilgangen fortsat er pæn. Der er altså intet grundlag for at sige, hvad Industrirådets formand forleden hidsede pressen op med, at der er en vigende markedsandel for den danske industrieksport, og at man i det hele taget mærker disse svækkede tendenser. De aller-seneste tal, vi har fra Danmarks Statistik og fra handelsministeriet – jeg har checket i et PØ-møde forleden dag, at man besidder ikke nyere tal – viser stadig væk en meget stærk fremgang på eksportordretilgangen og en stagnation eller direkte tilbagegang på hjemmemarkedsordrerne.

Vi har oplevet et prischok, som sammenholdt med dyrtidsudhulingen nok må siges at være helt, helt anderledes end det, man forudsatte, da man lavede disse rammer. Vi har forsøgt fra VS' side at fastholde regeringen på sit valgløfte om, at den i givet fald ville skride ind over for et prischok her omkring 1. marts, men til trods for at prisudviklingen siden 1. marts allerede har været sådan, at den har sluttet 8 måneders legal dyrtidsregulering på under 2 måneder, så har vi en klar udtalelse fra økonomiministeren om, at regeringen ikke agter at foretage sig noget som helst på dette område.

På den baggrund er indefrysning af de dyrtidsportioner, som vi jo nu ved med sikkerhed vil komme, endnu mere grotesk, og det må være et oplagt mobiliseringsgrundlag for lønarbejderne, når vi kender pristallet til juli, at slås for, at den indefrysning i ATP-fonden af septemberdyrtidsportionen ikke får lov at finde sted. Det er direkte i strid med de løfter, man gav omkring overenskomstindgrebet, at her lavede man et overenskomstindgreb, der især var til fordel for de lavest lønnede. Hvis der er noget, der er til fordel for de lavest lønnede, alt andet lige, så er det de lige store dyrtidsportioner, og dem går man altså hen og barberer vægten endnu længere ned af ved denne indefrysningsordning. Det er altså i direkte modstrid med det, man sagde var hovedtendensen i det overenskomstindgreb – som i øvrigt på alle mulige andre leder og kanter selvfølgelig efter vores mening var uacceptabelt. Her har vi det meget klart skåret ud, hvad det drejer sig om: selv på det om-

råde, hvor man sagde at man dog havde gjort noget, modvirker man det selv direkte med sin indefrysningspolitik.

Jeg sagde, jeg ville vende tilbage til påstanden om, at indkomstpolitikken er brudt sammen, og det skyldes, at vi faktisk ikke mener, at indkomstpolitikken er brudt sammen. Indkomstpolitikken fungerede – jeg kunne fristes til at sige gud bedre det, indkomstpolitikken består i en hårdhændet reproduktion af det kapitalistiske system, og det fungerer. Målet er systemets overlevelse, og midlet er at tvinge danske lønarbejdere til internationalt skruebrækkeri. Det er jo den samme funktion, som statslånene har, at præmiere en passiv kapital. Man føler sig ikke presset til at oprette arbejdspladser, når man kan få 16 pct. uden at foretage sig noget som helst ud af finansministerens kasse og på skatteydernes bekostning.

Når vi siger, at indkomstpolitikken ikke er brudt sammen, så er det jo, fordi indkomstrammen foreløbig helt overholdes. Der er gisninger om, hvorvidt den også vil overholdes på lidt længere sigt. Der er gisninger om lønglidning, vi ved faktisk ikke noget om det endnu. Men vi ved to ting, og det ene er, at denne senere overskridelse af indkomstrammen i hvert fald næppe endnu kan have påvirket beskæftigelsen og betalingsbalancen. Det er altså ikke det, der ligger bag, når det stadig væk går dårligere og dårligere med prisudviklingen og beskæftigelsen. Vi ved én ting til: der er ingen som helst udsigt til foreløbig, at det brud på indkomstrammen, der kan ventes ved lønglidningen, på nogen måde overskrider det, som ligger i produktivitetstigningerne, det, som ligger i de to devalueringer, der er sket siden august, og det, som ligger i den ikke forudsatte del af inflationsraten.

Inden for de rammer og med de modifikationer, der er tale om siden august, kan ingen bestride, at indkomstpolitikken foreløbig er overholdt, og derfor må man sige, at den faktisk fungerer. Men formålet, funktionen af den er selvfølgelig en helt anden end påstået fra de indkomstpolitiske partiers side. Det er altså ikke indkomstpolitikken som sådan, der er brudt sammen, men det er myten om, at indkomstpolitik ville være den egnede løsning på beskæftigelsesproblemer og betalingsbalanceproblemer og på inflationsproblemer, der er brudt sammen. Men den myte har vi aldrig